

Kameň v oceli

V obci bola už noc. Akýsi muž dokrival ku smetnému košu pribitému k nízkej zo zeme trčiacej tyče. V ruke držal plechovku s poslednými kvapkami patoku. Obrátil zvyšky nápoja do seba a zatackal sa dozadu o dva krátke kroky. Oči mal sliepňavé, ústa pootvorené. Položil plechovku na dlaždicu a dupol na ňu, takže sa zošúverila. Hodil zmenšenú plechovku do koša. Avšak, kôš nemal dno, a tak plechovka padla dole k ostatnému smeti. Ale tým sa nezaoberal. Zablikala lampa a uvidel v tme nejakú tvár.

„Čo scete?!“ oboril sa muž na postavu v tme.

„My chceme len byť tu. Nevyzeráš dobre. Môžeme ti trochu pomôcť. Pomôžeš nám?“ spýtala sa postava vlúdne.

„To sa uvidí.“ povedal muž, utrel si nos rukávom a posmrkol.

„Takže TARDIS, je miesto, ktoré sa oplatí vidieť?“ povedal pán v čiernej bunde a stlačil zopár gombíkov. „Potrebuje ma súrne niekto? Je niekto v nebezpečí, alebo mi plánuješ ukázať krásy nášho vesmíru?“ Doktor už len potiahol za páku a vypočul si dobre známy zvuk pristávania svojej TARDIS. Zabladel sa na displej monitora. TARDIS zaparkovala na Slovensku, čo Doktor pochválil a uznal. Otvoril dvere a vykukol von. Naskytl sa mu pohľad na dav, ktorý netrpezlivo sledoval niečo veľké. Ale nedalo sa povedať čo to bolo, lebo to bolo zakryté bielou plachtou. Táto akoby slávnosť ho zaujala, a tak nenápadne vyšiel von. Asi najbližšie pri plachte stála mladá slečna. Nervózne zvierala papier. Stála na nejakej debne, či na čom, aby ju bolo vidno. Ale Doktora viac zaujali papiere na domoch a lampách: „Stratil sa, stratila sa... ..akékoľvek informácie sa nám zídu... ..volajte číslo...“ čítal Doktor potichu papiere s čierno-bielymi fotkami.

„Čujte, čujte, občania.“ náhle a neisto povedala slečna s papierom. Avšak ďalšie slová už prednášala s hrdosťou.

„Táto obec bola potešená dielom nového umelca. Zabudnite na trápnych, tučných, močiach anjelikov. Naša obec bude oveľa kultúrnejšia. Netradične a komicky ozdobil túto starú fontánu. Jeho krása zaujala aj svetoznámu nadáciu ČUNĚSKO. Umelec sochy priniesol sám, tak povediac za noc. Navyše, daroval nám nádheru zadarmo. Aký je to dobrodinec, aký je skromný. Pohládte na majstrovské veľdielo od Ignáca Kázneho!“ dokončila slečna majestátne a štyria muži plachtu strhli. Vyleteli konfety a ceremoniál vyvrcholil.

„No to je mi nádhera.“ povedal Doktor polohlasne, keď uzrel ten „zázrak“.

Pri sochách sa krčil chlapík v tričku s krátkymi rukávami. Vystrel sa a nahodil sladkokyslý úsmev. Možno sa tak tváril, pretože mu slnko svietilo priamo do tváre. Zoskočil na okraj fontány a rozpažil ruky. Zopár desiatok ľudí s nadšením fotilo a natáčalo. Ostatní vykrikali, pískali a skákali. Neďaleko sa do kamery veľkej ako tri hlavy vyškierala fičlena. Do mikrofónu trúsila podozrievavé reči. Ale to neupútalo Doktorovu pozornosť. Urobili tak tri sochy podobajúce sa trom opiciam. Jedna si zakrývala uši, druhá ústa a tá tretia... Fičlena urobila so sochárom krátky rozhovor. A čoby nevidieť, tento festival sa skončil. Ľudia poodchádzali, aj kamera bola vypnutá. Ostala len slečna a sochár sediaci na fontáne. Doktor kráčal k nim.

„...tieto sochy som musel pekne vyhladiť slečna Majersová... ...môžem vám pomôcť?“ vyprával Ignác keď ho prekvapil Doktor. Doktor mu ukázal psycho-papier.

„Dobrý deň, doktor sochárskeho umenia.“ povedal nevementne Ignác Kázny.

„Len doktor, prosím.“ požiadal ho Doktor.

„Chcel by som s vami u vás doma prehodiť pár slov.“ povedal Doktor.

„Jasné, len poďte!“ šťastlivo vyhlásil sochár.

„Smiem ísť s vami?“ nasmelo sa spýtala Elena Majersová.

„Iste.“ odpovedal Ignác a trojica sa vybrala k domcu. Keď však vošli dnu, Ignácovo nadšenie opadlo. Na ľavo od zárubne stála kuchynská linka.

„Bude päť hodín. Dáte si čaj?“ opýtal sa veľmi vyčerpane a vyvalil sa na okázalú pohovku. Do ruky zovrel diaľkový ovládač. Na obrazovke novej tenkej televízie zaznelo:

Televízia Cisárovná uvádza lámuce správy. V obci...

„Meh!“ zahundral Ignác a odpil si z kávy.

...vystavili na starej fontáne nové sochy. V tej istej obci sú aj zahlásené záhadné zmiznutia. Po tucte ľudí nie je ani stopa. Súvisí s tým legendárny monument anjelov, ktorý zdobí tú starú fontánu.? Expert na...

„Bzjuť.“ Urobila televízia a bol koniec. Sochár mal už televízie po krk a vypol ju. Doktor si všimol že tento „sochár“, má ruky príliš cintľavé.

„Tá sláva vám nejako neprospieva.“ povedal Doktor Ignácovi trochu posmešne.

„Áno. So sochárčinou končím. Ani mi nedali poriadne peniaze, len zľavy v ich obchodíkoch!“ povedal žalostne údajný sochár.

„Môžem vidieť váš ateliér?“ spýtal sa Doktor.

„Čo?“ vykrikol „umelec“ a až vtedy sa otočil k Doktorovi.

„Miesto, kde ste tvorili.“ vysvetlila Elena.

„Nie je tu. Stratil som kľúče.“ vyzúval sa zo situácie Ignác a zapotil sa.

„No tak, už neklam a povedz o čo tu ide!“ povedal Doktor.

„Neviem o čom hovoríte. Ved' vás ani nepoznám. Na tej kartičke je len vaša fotka a titul. Ale žiadne meno. Vážne. Doktor kto?“ Keď to Ignác dohovoric, vypúlil oči a vyskočil z pohovky. Taktiež sa mocne chopil špinavej šálky kávy, akoby to bola zbraň.

„Vy asi naozaj neviete, čo ste sem doniesli.“ povedal Doktor a potom sa ku Ignácovi Káznemu priblížil.

„Poznáte ich vôbec? A myslíte si, že sa im dá veriť? Alebo takto. Čo si myslíte o zmiznutom tucte ľudí?“ vravel Doktor odvážne, aj keď tá káva dosť smrdela. Ignác sťažka preglgol, ruka mu ochabla a šálka treskla na podlahu. Káva bola celkom hustá, mohla mať aj dva dni. Toto Elenu prebudilo a začala hovoriť, že nech idú od seba.

„Viete, ako sa plačúci anjeli krmia? Takto sa vás dotknú.“ Povedal Doktor a ťukol do Ignáca prstom.

„Vôbec to nebolelo.“ odfrkol Ignác protivne.

„Nie. Ale urobia to v stotine sekundy. Celkom kruto, keď sa nepozeráte, keď žmurknete.

Dokonca vypínajú lampy a hasia sviečky, aby to dosiahli. Dotykom vás prenesú späť v čase. A keď nemajú chuť, jednoducho lámu väzy. To je ich štýl. Ale sú to len také kamene, že?“ keď Doktor dopovedal tieto slová plné hrôzy, Kázný sa úplne položil. Doslova. Ľahol si na pohovku totálne zdecimovaný.

„Toto mi nepovedali.“ povedala najzrútejšia osoba v miestnosti.

„Ale čo? Takže teraz mi povedz, o čom ste sa bavili a prečo si ich sem dovliekol!!!“ zakončil svoje rozprávanie Doktor.

„To snáď nie je možné. Tento Doktor...“ povedala Elena mysteriózne.

„Oni len chceli pomoc s niečím ďalším. So starým nepriateľom. Veľa o nich nehovorili. Len som sa dozvedel, že ich názov sa začína na K a že sú viac stroj ako živý tvor.“ Odrapkal Ignác a aj sa trocha upokojil.

„Kyberľudia.“ povedal Doktor.

„Kyberľudia.“ zopakovala Elena akoby jej to slovo bolo povedomé a ako by poznala jeho význam.

„A kde sú ďalší?“ spýtal sa Doktor.

„Áno, kde sú ďalší?“ opýtala sa tiež Elena a Doktor sa na ňu začudovane pozrel.

„Žiadni „ďalší“ nie sú.“ zaklamal Ignác asi naposledy.

„Ja ich poznám. Sú to inteligentné bytosti, ktoré si vyrovnávajú účty a nie nejakí dvadsiatnici na výlete.“ povedal Doktor.

„Alebo, nájdem si ich sám.“ Povedal Doktor a vytiahol svoj sonický skrutkovač.

„Ty ho tu stráž.“ rozkázal Doktor Elene, ale neposlúchla ho. Chodila za ním po celom byte a mlčky ho sledovala ako prevrátil posteľ. Odhodil koberček a odhalil tajné dvere. Nasledovať ho do temnej kobky sa však neodvážila.

„Je ich tam ešte tucet.“ Povedal Doktor keď sa vrátil a prisunul posteľ naspäť. Ale tak, aby sa z pivnice nedalo vyjsť. Pristúpil k oknu a odhrnul smradľavé závesy zašpinené fľakmi od kávy. Ale to však spáľňu zahádzanú prachom a haraburdím moc neosvetlilo. Vonku bola tma. Doktor sa usmial na blikajúcu lampu. Iste sa mu v mysli preháňalo niečo ako „čas príšer“, alebo čo. Keď Doktor a Elena vyšli von, naskytol sa im na Ignáca čudesný pohľad.

Nohami kľáčal na dlážke, ale hlavou k zemi. Zadok mal vystrčený na dvojicu a papučou sa zaháňal na švába.

„Povedal som, aby si ho strážila.“ povedal Doktor Elene.

„Neberiem rozkazy od cudzincov.“ odvetila nato Elena.

„Pekná nezávislosť, máš na viac ako on.“ Dodal Doktor.

„To je, hádam, samozrejmé.“ Povedala Elena. Medzitým ako sa Elena a Doktor rozprávali, šváb vbehol pod pohovku. Ignác sa vzpriamil a do pohovky kopol. Asi desať švábov z pohovky vyletelo a utieklo pod ďalší nábytok.

„Tu som skončil. Neodsúvaj tú posteľ. Niečo na ňu polož.“ Povedal Doktor Ignácovi keď odchádzal.

„Nemôžem nejako pomôcť?“ spýtal sa Ignác.

„Leda, ak dať sa dokopy s ďalšími individuami.“ Povedal Doktor. Ignác za nimi dvoma zatresol dvere. Vonkajšia kľučka vypadla. Keď však rýchlo otvoril dvere, druhá kľučka vyletela a zapadla za kuchynskú linku. Ani sa odtiaľ nedala vybrať. Doktor a Elena vyšli von.

„Je to jasný podvodník. Ale radšej by som sa presvedčila o tých sochách.“ povedala Doktorovi Elena. Obaja kráčali smerom k fontáne.

„Vy mi veríte? Ľudia mi obvykle neveria.“ povedal Doktor.

„Ale, ja nie som obyčajný človek. Robím aj niečo iné ako jedenie, spanie a pozeranie telky.“ Oponovala Elena. Doktor sa usmial.

Lampy okolo fontány blikali. Široko-dáľeko nikoho nebolo. Obec spala. Fotky stratených osôb pôsobili strašidelne. Zrazu všetky lampy zhasli. Ale len na okamih.

„To bolo fakt rýchle.“ povedala Elena a ustúpila o dva kroky. Len asi desať centimetrov od nej stál ženský, ako človek vysoký, plačúci anjel. Oči aj papuľu mal na široko roztvorené. Zubiská ostré a jazyk vyplazený. A nasledovalo ešte niečo. Lúč svetla zlomil pouličnú lampu a tá spadla. Niečo sa vznášalo a blížilo sa k nim v temnej uličke. Okrúhle modrasté svetlo bolo najvyššie. Zospodu objektu svietilo bledé svetlo.

„Dalek!“ zakričala Elena a Doktor ju vzal k lampe. Sonickým skrutkovačom zosilnil lampu

asi desať krát. Dalek len rozstrieľal fontánu. Pod ňou sa ukázala celkom veľká diera. Z nej sa vzniesol lepší, ale špinavší Dalek. Niečo zachrupčalo a lampy zhasli. Potom sa znovu zapli. V poriadku bol iba jeden lepší Dalek. Druhý ležal na zemi s odtrhnutým vrchom. Dymilo sa z neho. Okolo neho stáli plačúci anjeli. Druhý Dalek postupne strelil do všetkých anjelov. Ostali z nich len kamienky.

„Ale kameň nemôžeš zabiť!“ vykrikol Doktor.

„Hlúpy včerajší Doktor. Obyčajný trieštič skál sme vynašli na počiatku vekov. Nečudo, že vaša rasa vymrela, keď sa neviete vysporiadať ani so šutrom.“ Povedal opovržlivo Dalek. To Doktora trochu našťvalo, ale nechcel riskovať Elenin život. Tak sa s ňou rozbehol preč. K domu blázna Ignáca.

„Vyhľadiť! Vyhubiť! Vykyňožiť!“ kričal Dalek, keď za nimi letel.

„K zemi!“ zvolal Doktor, keď už s Elenou boli pri dverách Ignácovho domu. Dalek do Ignácových dverí strelil, tie sa rozlámali a spadli. Ignác nespál. Sledoval nejaký akčný film plný strieľania. Na stolíku pred pohovkou mal položenú fľašu so slivovicou a na tanieri nejaký hnus. Nosil iba tielko a spodky. Ignác z diaľky zazrel Daleka, tak sa mocne chopil slivovice. Dalekove senzory zacítili v pohovke niečo živé, a preto ju Dalek odstrelil. Pohovka zhorela a narobila veľa dymu. Ignác sa rozkašľal a položil slivovicu Ignác cez zatvorené okienko prehodil stoličku. Za normálnych okolností by ho otvoril. Ignác si ešte to tielko vyzliekol a začal ním vetrať, čo rozvírilo dym. Toto dianie Daleka mierne podráždilo a rozhodol sa to riešiť.

„Vyhľadiť!“ povedal Dalek a namieril na Ignáca svoju zbraň.

„AAA!!!“ hulákal Ignác, ale neprestával víriť smog.

„Nerob to!“ zakričal Doktor a Elena. Našťastie, kvôli dymu Ignáca Dalek netrafil. Ani nemusel. Ignác odhodil tielko na lampu a len sa triasol. Pomaly sa načahoval za fľašou slivovice a...

„Prásk!“ znel zvuk streľby v televízore. Ignác hodil do telky slivovicu a telka buchla. Koberec začal horieť, ale Ignác bystro skopol stolík a oheň uhasil.

„Čo ty si zač?“ povedal Dalek a začal na Ignáca ťať teleskopickú ruku.

„Mám toho dost!“ skríkol Ignác a vybehol na ulicu. Tam zakopol o kameň a zvalil sa do trávy. Vyhovovalo mu to, lebo tam ostal ležať.

„Vyhľadiť! Vyhubiť! Vykynožiť!“ hovoril Dalek keď letel do Ignácovej spálne. Zaznelo odtiaľ zo tucet výstrelov. Doktor a Elena bežali za Ignácom. Elena mu popočúvala tep a zakryla ho dekou. Asi spal. Zatiaľ čo Doktor a Elena dávali pozor na Ignáca, Dalek vyletel von z domu, rovno na námestie.

„Ešte sa k nemu vrátime.“ povedal Doktor a utekal s Elenou za Dalekom.

Na námestí, vedľa diery stál veľký stroj. Bol veľký ako štyria ľudia. Celý bol hnedý vyzdobený lesklými guľami len na vrchu bol strieborný. Dalek sa vznášal nad ním.

„Vyrieš toto, Doktor.“ povedal Dalek a odletel.

Stroj bola totiž časovaná bomba, ktorá sa do dvoch minút hodlala vybuchnúť. Odpálila by minimálne celú obec, ak nie viac. Nezáležalo na tom, ako na ňu svietil sonický skrutkovač.

Bomba nič a nič...

„Použi toto!“ povedala Elena a podala doktorovi manipulačnú ruku Daleká. Doktor túto ruku pricapol na displej stroja. Rýchlo na ňu svietil sonickým skrutkovačom. Displej konečne ukázal čudné farby, číslice a nadobro zdochol. Zase na druhú stranu...

Strecha stroja sa rozdelila od stredu k bokom na štyri časti. Tie sa vyklopily von a zvnútra mašiny vyliezol dym. Vysunula sa odtiaľ dobre dlhá železná tyč, zakončená sklenenou guľou, väčšou ako hlava. Sklenená guľa začala pravidelne oslepujúco blikat'.

„A toto je čo?“ spýtala sa Elena a oči si zakrývala rukami. Doktor sa pozrel na nejaké logo na tomto stroji.

„Je to maják kyber l'udí.“ povedal Doktor.

„Nemôžeš to zastaviť?“ Pritiahne ich to sem a budú útočiť na ľudí, povedala Elena.

„Nie. Už som to pokazil a nejde to poukaziť viac. Kyberľudia si na majákoch zakladajú, tie sa prakticky nedajú hacknúť.“ vysvetlil Doktor Elene.

„Povedal si práve: nejde to?“ spýtala sa Elena Doktora. Svetlo zosilnelo a pri každom bliknutí urobilo zvuk „pum“. Za chvíľu obec niečo zhora osvetlilo.

A sklenená guľa konečne zhasla a stíchla. Ale dvojicu oslepovali ďalšie reflektory a ohlušoval hukot motorov. Zhora sa k nim blížila vesmírna loď v tvare jedného väčšieho obdĺžnika s dvoma menšími po bokoch. Loď pristála pri obci a motory sa prepli do stand by módu. S dymom a parou sa otvorilo mnoho dverí, z ktorých vystupovali striebristý mužici. Pekne zoradení kráčali k obci. Tento všetok hukot ale zobudil občanov a tí povyliezali zo svojich domov. Ľudia čumeli na zničenú fontánu a na postavy z ocele.

„Čo teraz?“ spýtala sa Elena Doktora trochu úzkostlivo.

„Ako ostatní, necháme sa chytiť.“ povedal Doktor.

„Podťe s nami. Budete vylepšení.“ hovorili Kyberľudia a postupne všetkých odvádzali do lode. Našťastie, rozospatí ľudia nekládli veľa odporu. Keby áno, boli by vymazaní.

Kyberľudia napchali ľudí s Elenou aj Doktora do veľkej miestnosti. Z ventilátorov sa na všetkých spustil žltý plyn.

„Čo sa to deje?“ spýtala sa vyľakane Elena.

„Vypúšťajú plyn, čo omráči ľudí, takže si nebudú moc brániť a ani si pamätať proces takzvaného vylepšenia.“ Doktor sa pozrel na vysúvacie dvere na stene.

„Aha. Tam je výťah. Teraz ho otvorím a vbehneme doň.“ povedal Doktor Elene. Pomaličky sa posunuli o krok bližšie.

„Nebudú strieľať, lebo nechcú poškodiť potenciálnych pracovníkov a bojovníkov.“ Doktor vystrel ruku a zasvietil sonickým skrutkovačom na výťah. Keď sa otvoril Kyberľudia ho začali sledovať. Hneď ako spolu vbehli dnu, Doktor zatvoril dvere výťahu. Zatiaľ čo doktor dvere zabezpečil Elena stlačila gombík.

„Kam nás to vedie?“ spýtal sa Doktor Eleny.

„Za kybervodcom.“ Odpovedala Elena.

„Načo?“ opýtal sa Doktor.

„Odstavíme ho.“ povedala Elena.

„Fantastické, a potom im budem vládnuť ja.“ šťastlivo hovoril Doktor.

„To sa k nim musíš pridať.“ povedala Elena trpkو. Výťah sa zastavil a dvere sa otvorili. Vonku však nebol nikto a nič, len prázdne chodby a hlásiče.

„...všetci na svoje pozície. Okamžite bojujte. Opakujem...“ znelo z hlásičov.

„Proti komu bojujú?“ vyzvedala Elena, ale odpovede sa z hlásiča dočkala.

„...strieľajte na Dalekov bez ďalších rozkazov...“

Doktor a Elena chodili ďalej a ďalej, ale nenašli žiadnych Kyberľudí, len vošli do miestnosti. Vošli do menšej tmavej miestnosti s nejakými svetlami. V kútoch ležali káble a na konci, na tróne z trubičiek a z inej mechaniky sedel kybervodca. Predná časť aj v slabom osvetlení vyzerala čierna a odhalený mozog ladil do ružova. Blízko doktor a Eleny stáli dvaja kyberľudia.

„Dobrá, poslali ma sem, lebo mám nahradiť kyberkráľa.“ povedal Doktor. Kyberkráľ sa postavil a niesol k nemu nevelký prístroj.

„Som bystrý a to je fantastické.“ dodal Doktor.

„Buď pohotový. Budeš vylepšený, ale najprv ti oskenujem mozog.“ Doktor sa usmieval od ucha k uchu, kyberposkoci sa prizerali. Kybervodca zatiaľ pridržiaval prístroj vyššie a na Doktorovu hlavu svietilo červené svetielko. Potom prestalo svietiť.

„Sken je hotový. Tvoja inteligencia je strašne vysoká, viac ako jedna miliarda kyberľudí.“ odrapotal Kyberkráľ. Vďaka tomuto, Doktor ktorý sa na chvíľu prestal usmievať znova začal a povedal:

„Fantastické.“

„Budeš vylepšený.“ povedali dvaja kybersluhovia a natiahli mu k tvári ruky.

„To je ešte fantastickéjšie, ale musím odmietnuť.“ povedala Doktor a na kyberposkokov zasvietil sonickým skrutkovačom. Natiahnuté ruky razom ovisli a kybersluhovia nevydali ani hláska. Kybervodca sa rozhodol Doktora vylepšiť, ale stalo sa mu to isté. Navyše,

„Doktor mu skener vytrhol z ruky.

„Wau. Počula som o tebe dosť, ale nespomínalo sa, že by si takto vraždil.“ povedala Elena.

„Počula?“ spýtala sa Doktor.

„Pracujem v Torchwoode.“ priznala sa Elena.

„Nezabil som ich. Len sa nemôžu hýbať.“ povedal doktor a pobral sa ku trónu.

„Na ako dlho?“

„Na čas.“ povedal Doktor sadol si na trón a skener pripojil ku káblu.

„Som nový kyberkráľ a toto je dôkaz že som múdry.“ rozvravel sa Doktor.

„Komu to hovoríš?“ zašepkala Elena.

„Veliteľom.“ zašepkal Doktor.

„Zastavte vylepšovanie.“ rozkázal Doktor veliteľom.

„Ale veď sa nám už podarilo vylepšiť dvadsať ľudí.“ zaznel mechanický hlas.

„Okamžite to prerušte. Nemôžeme predsa vylepšovať ľudí vo vojnovom stave! Nech sa potom tá loď vráti.“ povedal Doktor, akoby to bola úplná samozrejmosť. Aj keď vedel že posily sa kyberiadu zídu, išlo mu o záchranu tých ľudí.

„Ukážte bojové pole.“ rozkázal Doktor.

Na stene pred ním sa ukázala 2x3 metre veľká tmavo modrá obrazovka. Bledo modré čiary z nej robili štvorcovú sieť a bledo modrou boli nakreslené tri kyberlode a bledo modré bodky boli malé kyberlietadlá. Červenou boli nakreslené tri dalecké lode, červené bodky boli daleci a menšie dalecké lode a červenou boli poškodené časti lode. Loďou zrazu prešiel akoby prúd elektriny.

„Čo to bolo?“ spýtala sa hlasno Elena.

„Ľudí naložte do najrýchlejšej lodi a pošlite ich späť na Zem.“ povedal Doktor a jeho rozkaz splnila najrýchlejšia kyberloď.

„Daleci práve vyradily naše zbrane na lodi a na menších kyberstíhačkách.“ povedal komunikátor.

„Prečo aj my nemáme takú zbraň? spýtal sa Doktor.

„Máme ale daleci ju pred chvíľou zrušili.“ zaznelo. Ostatné menšie obrazovky ukazovali pohľad kamier. Jedna z troch lodí odlietala na zem. Stovky dalekov pálili do kyberlode. Veľká obrazovka ukazovala stále viac a viac červenej farby.

Stiahnite kyberstíhačky do hangáru a opravte ich. zavelil Doktor. Ale to bolo všetko. Nevedel čo má robiť. V mysli mu behali síce tie najlepšie vojnové stratégie, ale žiadna

nebola dost dobrá. Doktor si sklúčene sadol. Ak vyhrajú dalekovia, ľudia na zemi zomrú. Ak vyhrajú kyberľudia...

„Nech mi tá loď aj prinesie modrú búdku.“ povedal doktor.

„Hej Doktor! Nechcem aby sa táto plechovka stala mojou rakvou. Takže...“ Hovorila Elena.

„Áno plechovka! to je fantastické!“ zajasal Doktor a postavil sa.

„Vieš čo urobí s plechovkou blbec?“ spýtal sa Doktor.

„Položí ju na zem a dupne na ňu?“ opýtala sa Elena späť.

„Nie. Hodí ju po niekom.“ povedala Doktor šťastlivo.

„Prevezte všetkých Kyberpešiakov z druhej lode cez stíhačky na túto loď a nech si berú aj zbrane, ale len toľko koľko ponesú v rukách. Napokon stíhačky nechajte tu.“ prikázal Doktor. Ani opravovanie lode nepomáhalo, loď bola poškodenejšia stále viac. Keď to bolo hotové Doktor kázal ďalej.

„Nech táto loď pozráža dalekov, ale rýchlo.“ A to aj urobila. Nabrala ich ako predné sklo auta hmyz.

„A teraz čakajte. Rozžeravte motory na maximum.“ hovoril Doktor napínavo. Tento šialený ťah avšak nepripravil dalekov na to čo nasledovalo.

„Otočte tú loď veľmi pomaličky k daleckej lodi...“ hovoril Doktor ešte napínavejšie.

„...a čo najrýchlejšie a čo najsilnejšie... ..vpáľte to do nej!“ vykrikol Doktor

Na farebnom kamerovom zázname bola s veľkou kvalitou obrazu ukázaná schválna kolízia.

Loď behom žmurknutia nabrala rýchlosť a nabrala daleckú loď. Tá aj prestala strieľať a rojiť sa z nej daleci. Tento bláznivý ťah sa daleci rozhodli riešiť, lebo im prišiel úzkoprsý.

Na veľkom displeji a dole ukázala malá bodka s nápisom

videohovor. Elena ju stlačila. na veľkom displeji boli už iba tri dalecké robotické oči.

V strede bol ten dalek čo ušiel zo Zeme.

„Doktor?“ spýtal sa čierny dalek v strede.

„Budeš vyhladený!“ povedal dalek a videohovor sa skončil. Doktor nestihol nič povedať a nakoniec ani nechcel.

Niekde v daleckej lodi

„Máme ho. Ako u kyberčloveka sa nevyvinie jeho potenciál vraždiť dostatočne.“ povedal čierny dalek.

„Ale kyberľudia sú teraz hrozne silný. Odbavil nám celú loď.“ povedal hnedý dalek.

„Ale ďalšie už nevyhladí. A po čase, jeho mozog v kovovej schránke spráchnivie.“ povedal čierny dalek.

„Ale mozog má v tele.“ povedal druhý hnedý dalek.

„Ale nebude mať. Kyberľudia ho prinútiť.“ odvetil čierny dalek. Čierny dalek sa pozrel najprv na prvého hnedého daleka, potom na druhého a zborovo povedali:

„Vykyňožiť!!!“

Daleci si boli istí že nevyhladia len flotilu kyberiadu ale aj Doktora. To ich posmelilo a otvorili viac otvorov, takže sa Daleci rojili von po stovkách. Ďalej už doktor nič nevedel. Daleci zbesilo strieľali a druhá loď na Zemi len štartovala. Daleci mali rozhodujúcu prevahu v pešiakoch. Kyberpešiáci nevedeli vôbec lietať vo vesmíre a ani vo vesmíre dlho nevydržia. Jednoducho zomrú.

„Deväťstoosemdesiat štyri vyzbrojených kyberstíhačiek je pripravených.“ povedal Kyberčlovek cez komunikátor.

„Naplňte stíhačky kyberľudmi a výbušnami. Premieľajte sa do vnútra bližšej daleckej lode a urobte masívny výsadok.“ prikázal Doktor a strčil si do rukáva káblíky.

„Čo to u všetkých svätých robíš?“ spýtala sa Elena keď je doktor zapletal do vlasov káblíky.

„Prestrojenie. Musíme vyzerat' že nás ovláda Kyberiad.“ zašepkal Doktor a vybehol von.

„Nabite všetky zbrane!“ vykrikol Doktor. Elena za ním ledva vládala.

„Kam ideš?“ spýtala sa Doktora Elena vo výtahu.

„Ku hlavným generátorom.“ odpovedal Doktor.

„Nakopnúť tie zbrane. Viem.“ dokončila Elena. Dvere sa otvorili a oni vbehli do veľikánskej haly. Generátory boli veľké ako dvadsať Doubledeckerov za sebou v dvoj rade.

„Tu je ten hlavný!“ povedala Elena a utekala k hlavnej časti generátora.

„Odomkni prívod energie ku zbraniam.“ povedala Elena udychčane.

„Je to o zabezpečení.“ povedal Doktor.

„Keď loď niekto prevezme, kyberľudia ju zabezpečia.“ povedal doktor a otvoril skrinku. V nej bol tučný kábel ktorý roztrhol svietením sonického skrutkovača. Tak roztrhol aj ďalších osem v ňom. Generátory sa rozhučali o trochu viac. Potom sa vrátili naspäť. Na menšej obrazovke bolo vidno ako sú daleci rozstrieľaný na kúsky lodnými zbraňami.

„Aj som zabudla! Čo tvoje stíhačky?“ spýtala sa Elena, lebo na ne úplne zabudla.

„Stíhačky pošlite sem a opravte ich. Kyberľudí nechajte u Dalekov.“ rozkázal Doktor.

Ale Daleci viedli aj naďalej.

„Druhá kyberloď je na orbite.“ Zaznelo z komunikátora.

„Dá sa spustiť znefunkčnenie Daleckých lodí.“ Opýtal sa Doktor.

„Nie, a tá zbraň je na druhej lodi.“ Vyznelo.

„Tak z nej vyšlite kyberstíhačky, a vyšlite na boj potom aj tieto.“ Rozkázal Doktor.

Lod' sa otriasala výbuchmi. Daleci do nej trieskali viac ako ďalší a ďalší vylietavali aj z narazenej lode.

„Rýchlo. Nechcem vybuchnúť!“ povedala Elena a nahla sa k Doktorovi.

„Ale jak?“ povedal Doktor.

„No, môžeme nastúpiť na stíhačku a odletieť na loď ktorá ako tak drží pokope.“ Odpovedala Elena.

„To je plán.“ Skonštatoval Doktor a už aj sa rozbehol von.

„Taxi!“ vykrikoval Doktor keď dobehol do kyberhangáru. Bežal hneď k stíhačke z ktorej vystupovali kyberľudia.

„Kybersíhačka je opravená.“ Povedali kyberľudia. Doktor a Elena vbehli dnu a doktor zabuchol dvere.

„Odvez nás do druhej kyberlode.“ Narýchlo povedal Doktor Kyberčloveku napojenému na loď.

„A ty sa radšej chyt’.“ Poradil Doktor Elene a tiež sa chytil. Kyberčlovek sa zachoval reflexívne. Káble v zlomku sekundy preniesli rozkaz. O niečo väčší stroj poslúchol.

Motory zaduneli a kocábka vybehla vpred. Cestujúcich natriasalo ako lietadielko kľučkovalo medzi ostatnými. Potom letela dole a podletela masívnu kyberloď. Chvílu trvalo kým zaparkoval v druhej kybergaráži.

„To bola teda jazda.“ Oznamila Elena a vydýchla. Obaja vystúpili.

„Daj rozkaz, nech sa ďalšia kyberloď hodí do Daleckej.“ Povedal Doktor prvému kyberčloveku ktorého uvidel. Doktor a Elena bežali na druhý koniec garáže ako loď v plnej rýchlosti letela do Daleckej lode. Pritom sa museli prebíjať cez kyberposkokov, ktorí bez príkazov len postávali. Keď už boli pri dverách, ozvali sa výbuchy a tonové oceľové pláty sa prehýbali ako papier. Explózia všetko, čo stálo na podlahe, vyhodila hore. Kyberľudia ktorí stáli „vyskočili“ a obíjali sa o všetko ostatné, tiež „vyskočené“. To už ale Doktor potiahol za šaltpáku a boli v bezpečí.

„Zbohom, Doktor sochárskych vied.“ Povedala Elena a vybrala si z vlasov drôty. Drôty hodila do koša, avšak kôš nemal dno...

„Zbohom, dedinská rečníčka.“ Odzdravil sa Doktor, a TARDIS sa dematerializovala.

Kvôli plynu si unesený občania nepamätali z únosu vôbec nič. Ani kybervysielač neostal. Nuž, ale horšie to bolo s Ignácom. Ignác sa zobudil na poludnie v deke na koberci. Popol zo spálenej pohovky hnusne smrdel. Navyše na ňom bol vyliaty patok a ležal na káve. Zobudili ho lúče Slnka z rámu dverí a – kde sú vlastne dvere? Črepy z okna a zničený televízor ho desili a z prevráteného taniera mu bolo zle.

„Toto sa musí zmeniť.“ Povedal rozospato. On si totiž nepamätal *absolútne* vôbec nič. Ani len neškodné „sochy“...